

Làng Phước Đồng

2 giờ chiều, theo hẹn, chúng tôi đến thăm làng Phước Đồng, tuy cách Nha Trang chỉ 15 phút lái xe nhưng cuộc sống hoàn toàn khác hẳn. Đường từ Nha Trang đến Phước Đồng mới, rất tốt và đẹp vì đi qua “Diamond Resort” và “Diamond Beach”, thỉnh thoảng chúng tôi lại thấy tấm bảng “Diamond Beach, nơi tổ chức cuộc thi Hoa Hậu Hoàn Vũ năm 2008”, hay “Diamond Beach, Miss Universe Pageant 2008” đầy kiêu hãnh. Tuy thế, làng Phước Đồng lại nấp mình nhỏ nhoi sau con lộ đẹp đẽ ấy. Phước Đồng gồm dân tứ xứ mới vào đây lập nghiệp, họ làm đá, làm củi và làm ...mướn. Vì thế, làng không thiếu những mảnh đời

éo le, đơn độc. Thầy Quang thuộc Dòng Ngôi Lời và các anh chị em thiện chí tại địa phương đã chờ sẵn để dẫn chúng tôi đến thăm một số gia đình có hoàn cảnh đáng thương. Dù không chuẩn bị trước, chúng tôi cũng không ngần ngại ngồi lên xe gắn máy chạy băng qua những con đường đầy bụi, lồi lõm, giữa buổi trưa nắng gắt của miền biển, vào sâu gần chân núi để đến từng nhà.

Người đầu tiên chúng tôi đến thăm là một thiếu phụ bị ung thư gan thời kỳ cuối, chồng bị tai nạn xe nên trở thành si khờ, có 2 con gái thì đứa 9 tuổi khôn ngoan, lại vừa bị sứt hố phân mà chết, còn đứa nhỏ chưa giúp gì được. Đời sống quá là bế tắc. Chúng tôi an ủi chị, giúp chị một chút tiền trong hy vọng chị có thể tìm được chút tình người trước khi từ giã cõi đời và cũng gửi lại một chút tiền cho thầy để nếu chị có qua đời cũng giúp gia đình lo đám tang.

Người thứ hai là “cô Gái”, do ngày trước bà là lao công cho một trường học, khi về già bị cho nghỉ nhưng không có một chế độ hưu dưỡng nào cả, làng xóm vẫn kính mến gọi bà là “cô Gái”. Bà đã gần 80, lãng tai và yếu mắt, lại không gia đình, không nhà, chỉ che được một túp lều nhỏ và mong manh bên bờ *đìa*, xa làng xóm. Chúng tôi nghĩ thầm “không biết túp lều này có còn đứng vững được trước những cơn gió lớn, mưa nặng, hay lúc nước dâng cao không?”, và “lúc đau ốm, biết kêu ai?”.

Tiếp theo, chúng tôi đến thăm một cặp vợ chồng già khác, đã 80 tuổi, ông cụ được mướn giữ vườn với số lương 400 ngàn đồng 1 tháng (khoảng \$20), bà cụ “ăn theo” chứ không có lương. Chủ vườn có cái chuồng heo cũ không dùng, 2 cụ biến nó thành căn nhà 2 gian. Cũng nên xi măng, tuy mái tranh vách lá nhưng cũng là tổ ấm cho tuổi xế chiều!

Mỗi nơi đến thăm, mỗi người chúng tôi được gặp là một kinh nghiệm sống xót xa, là những tiếng than thầm cứ ngân vọng mãi trong tim mỗi chúng tôi.

Buổi tối, cũng tại nhà Dòng ở Phước Đồng, chúng tôi gặp 20 em do Hội bảo trợ. Các em ngoan, sáng sủa, liến thoắng và hơi hạn đủ điều. Các em thuộc nhiều tôn giáo khác nhau. Hàng tháng, các em tụ họp để được cái thầy dạy về nhân bản và được khuyến bảo về việc học.